

Slovo úvodem

Milí čtenáři,

Dostáváte do rukou výbor mých textů, v nichž jsem věnoval různým formám dvojích metrů a nebetyčného pokrytectví v naší společnosti. Neobsáhl jsem zdaleka všechny případy, což by ani nebylo technicky možné. Zaměřil jsem se ale na nejkřiklavější případy, a to jak ve sféře naší politiky, tak v oblasti mediální.

Zabýval jsem se jednotlivými parlamentními stranami a jejich představiteli – a vyšlo mi jediné. Kromě jednoho více méně stejnobarevného chumle alternativa k stávajícímu systému není. Zájmy značné části populace, nezdráhám se napsat její většiny, tak nejsou nikým hájeny. Což samo o sobě pokládám za alarmující a nebezpečnou situaci. Frustrace nikým nehájených bobtná – a nemusíme chodit daleko, abychom viděli projev její exploze. Ve Francii jsou po demonstracích tzv. žlutých vest již stovky zraněných, dokonce existují již i mrtví – ale náš „demokratický“ mediální prostor nekřičí o brutalitě a masakru. Přitom tentýž mediální prostor se mohl doslova zbláznit, když za masakr odmítl M. Zeman označit události 17. listopadu 1989.

Své texty jsem nesestavoval chronologicky, ale tematicky. Hned na začátku tohoto pojednání je několik mých statí věnovaných komentátorovi J. Pehe. Soustředil jsem se na jeho argumentační fauly a dvojí metry, na etiketizaci nepohodlných a zamlčování pro něho nepřijemných faktů.

Mé pozornosti nemohli uniknout ideologicky zaslepení protirusští štváči jako J. Štětina, J. Janda či M. C. Putna. Poměrně obsáhlý text je věnován Britským listům, v nichž jsem svou publikační činnost začínal. Ještě při první přímé prezidentské volbě Britské listy odsuzovaly nenávislný jednostranný protizemanovský ryk, na němž se nehodlaly podílet. Zcela jinak se ale chovaly při druhé prezidentské volbě. To už bez všech servítek tlačily dopředu jakéhokoli „Antizemana“, dokonce i M. Topolánka, což svým článkem Volte rozum – volte Topolánka (12. 1. 2018) podtrhl Radek Mikula. Jiří Hlavenka pro změnu dne 15. 1. 2018 na Britských listech publikuje článek: K prezidentské volbě: Skoro všechno dobře, kde všechny „Antizemany“ hodnotí autor jako ty „slušné“, tedy i pana Topolánka se všemi jeho minulými aférami a mimořádně nechutnou asociální politikou.

Pan Hlavenka pak dává najevo své sympatie k M. Hilšerovi, člověku, který podporoval Majdan a k fašismu tíhnoucí ukrajinské představitele.

Hlavní tvář Britských listů, Jan Čulík, zcela selhala. Zpronevěřila se totiž svým zásadám. Když proti sobě v první přímé prezidentské volbě stáli M. Zeman a K. Schwarzenberg, odmítly mi Bristské listy vydat článek, který jednomu z nich – M. Zemanovi, vyloženě stranil – a to s argumentem, že Britské listy nikoho nepreferují. O jedno volební období později již vidíme, jak Britské listy své favority na rukou nosí – a na neoblíbeném kandidátovi nenechají nit suchou.

Druhým Čulíkovým selháním pak bylo schválení článku na podporu M. Topolánka. Kromě zřejmé preference jedné osoby je tu totiž problém, že Britské listy měly asociální politiku odsuzovat, ne ji v jakékoli podobě blahořečit.

Jenže to by se Britské listy nesměly stát pevností jediné povolené pravdy, kterou hájí trio. J. Čulík, K. Dolejší a B. Kartous. Posledně jmenovaný nechybí v Aspen institutu Prague, který finančně podpořil G. Soros a otevřít ho přijela M. Albrightová.

B. Kartous se stal mluvčím tzv. elfů, jejichž prací má být ideologický boj – z jejich pohledu proti „lži“. J. Čulík v minulosti nestrpěl, aby na Britské listy psal kdokoli se skrytou identitou. Nyní tedy propaguje člověka, který je mluvčím celé jedné velké anonymní skupiny – a vše je zřejmě podle J. Čulíka v nejlepším pořádku.

Ve svých textech jsem si bral na paškál jak jednotlivce (M. Kalouska, P. Fialu, P. Bělobrádka, P. Gazdčíka, I. Bartoše, B. Sobotku, A. Babiše, T. Okamuru či V. Filipa), tak celé instituce – tedy politické strany, média, církve. Šlo mi o to, aby byla odhalena prázdnota „obhájců vznešených hodnot“ – a aby naopak vynikla hodnotová krize v celé své nahotě.

Milí čtenáři, pevně věřím, že Vám výbor mých článků z let 2011 – 2017, kdy jsem publikoval, a to na různých webových stránkách, něco dá. A minimálně poslouží jako zamyšlení nad tím, jací lidé a s jakými cíli se snaží formovat naše postoje a naše volby. A zda tato jejich činnost není v příkrém rozporu s našimi potřebami a zájmy.

Dvojí metry J. Pehe, Disidenti.org, 2. 5. 2015

Než přistoupím k samotné polemice s textem J. Pehe, jenž své levicové názorové oponenty viní z dvojího metru, rád bych napsal pár řádků ke studenoválečné éře. Oficiální válka tehdy nepropukla, ale v rámci soupeření mocností docházelo zejména v Asii a na africkém kontinentu k mimořádně krvavým konfliktům, v nichž měli na rukou krev obě velmoci, jak SSSR, tak USA. Byla to éra, kdy obě mocnosti hrály stylem kdo s koho, a ani jedna z nich nehleděla na zájmy lidí v těchto zemích. Jsme-li dnes svědky mimořádné brutality takzvaného islámského státu, nemůžeme jednoduše pominout tři zla, která se v historii objevila. Jedná se o: kolonialismus, studenou válku a takzvaný boj proti terorismu – ze své podstaty silně selektivní, a tím pádem i neúčinný. Hledáme-li příčiny nestability islámského světa a zemí třetího světa vůbec, nemůžeme jednoduše tyto tři etapy našich dějin pominout.

Podpora stability?

Jiří Pehe se ve své stati (viz Dvojí metr na diktátory?: <https://www.novinky.cz/komentare/368486-komentar-dvoji-metr-na-diktatory-jiri-pehe.html>) snaží obhájit svou doktrínu, že Západ sice „chybuje“, ale ve své podstatě „sleduje ušlechtilé cíle“, takže bychom ho měli podporovat, i s jeho „mýlkami“. Patřím mezi ty levičáky, s nimiž nesouhlasím (viz Obhajoba neobhajitelného aneb Perly pana Pehe, Disidenti.org, 5. 4. 2015). Jsem rád, že Pehe v diskusi o tom, jaké jednání (ne)lze tolerovat, pokračuje. Již mnohem méně mě ovšem těší, jaké argumenty k obhajobě svých postojů používá:

„Když ale někteří z těch, kdo jsou tak kritičtí k USA kvůli jejich dřívější účelové spolupráci s pravicovými diktátorskými režimy (a občas i nepřímé účasti na svrhávání režimů, které považovaly za potenciální spojence SSSR, jak se to stalo v podobě podpory pro Augusto Pinocheta v Chile), dnes nemilosrdně kritizují Západ v podstatě za to, že místo toho, aby s některými podobnými diktátory v rozumné míře spolupracoval a udržel tím stabilitu, pustil se v posledních desetiletích do jejich svrhávání, vtírá se chť nechť otázka, jakým metrem přesně měří.“

J. Pehe tu v jednom odstavci více méně ospravedlňuje násilný puč proti demokratické levicové Allendeho vládě. Schvaluje tak vraždy mnoha nevinných lidí, kteří byli kvůli svým postojům umučeni. Za jejich symbol můžeme považovat zpěváka V. Jaru. Pokud chce Pehe obhajovat demokratické principy, kam patří svobodné vyznání svých politických názorů, a jestliže hodlá bojovat proti dvojím metrům, pak je zcela nepřijatelné ospravedlňovat Pinochetův režim. Doslova píše:

„Z jakých pozic pak kritizují USA za jejich podporu pro diktátorské režimy v době studené války? USA tehdy došly k názoru, že je lepší ve snaze omezit nebo zastavit šíření komunismu, zejména v Latinské Americe, spolupracovat s pravicovými juntami a podobnými nechutnými režimy, protože ty za ně odváděly špinavou práci v boji s levicovými guerillami a hnutími, které pro změnu často financoval SSSR nebo jeho spojenec Kuba.“

Když se řekne „jedenáctého září“, Pehe si možná na rok 1973 ani nevzpomene. Ale v tomto roce USA pomohly Pinochetovi k moci. Byly to USA, ne levicové kruhy. Nechápu tedy, proč Pehe argumentuje právě Pinochetem. Levicoví kritici mají pravdu, když kritizují vlády USA z role v chilském převratu. A konsistentně s touto kritikou přichází i vymezení se proti podpoře USA diktátorům typu S. Husajna. Pinochet byl Západem instalován, stejně jako jím byl podporován Husajn během války s Íránem.

Během operace Anfal byly v letech 1987 a 1988 povražděny desetitisíce Kurdů. Některé zprávy uvádějí až 180 000 obětí. Byly masakrovány ženy i děti. Ve velkém. V této době vláda USA Husajna nesvrhávala, ale podporovala. Byl svržen v době, kdy již hrozbou pro okolí nebyl – a byl svržen na základě prokazatelně podvržených a vykonstruovaných důkazů.

Když měl Husajn podporu představitelů USA, nepředstavoval v regionu stabilitu, ale naopak, dopouštěl se válečných zločinů. Toto Pehe ovšem opomíjí. Záměrně?

Co (ne)lze omluvit...

V jiném svém článku (viz KOMENTÁŘ: O americké vině za všechno špatné v dnešním světě – Jiří Pehe) Pehe píše: *„Je ovšem také pravda, že Sadám Husajn opakovaně porušoval rezoluce RB OSN, vraždil po tisících svoje odpůrce a použil chemické zbraně proti iráckým Kurdům. Byl to dostatečný důvod k vojenskému zásahu, nebo ne?“*

Na tuto otázku existuje podle mého jediná korektní odpověď: „Nikoli.“ Není možné po letech soudit někoho za něco, co nesouvisí s kauzou, v níž má být obžalovaný vinen – a navrch za něco, v čem jsme dotyčného podporovali.

ehe dělá vše, co je v jeho silách, aby bagatelizoval dopady západní politiky na dnes zhroutené země, jakými Libye či Irák po jejich zásazích jsou:

„Kritici namítnou, že to byly útoky vedené cynickými geopolitickými zájmy, které se jen účelově skrývaly za idejemi lidských práv a šíření demokracie. Ve skutečnosti to bylo složitější. Jednalo se kupříkladu i o politickou reakci na západní veřejné mínění, které bylo ve věku rostoucí mediální všudypřítomnosti masírováno obrazy masakrů a dalších hrůzných činů páchaných diktátory, jako byl Slobodan Milošević, Saddám Husajn, Muammar Kaddafí, Husní Mubarak nebo Bašár Al-Asad.“

Ano, západní veřejné mínění je zpravidla demokratické a neschvaluje žádné masakry. Ve Vietnamu, v Anfalů, ve Rwandě, v Sýrii... Řešením však v žádném případě nejsou nové masakry. Možná si Pehe všiml, ale veřejné mínění je i proti západní politice v Iráku či v Libyi – a neměli bychom opomíjet celoevropský protest proti jednostranné západní politice na Ukrajině. Německou výzvu Ne naším jménem („Wieder Krieg in Europa? Nicht in unserem Namen!“) pan Pehe jistě zná. Přesto se o ní nezmíní, neboť to už není to „pravé“ veřejné pobouření.